

Hồi Thứ Hai Mười Lăm

NGUY HIỂM TRÙNG TRÙNG

Thúc Gia Ngọc hướng về phía Thanh Thanh và Tiểu Tiểu một cái hỏi Y Mộng Lăng:

– Mộng Lăng, nhà ngươi có biết trong cái hộp đen này đựng cái gì không?

Tới đây một vẻ cười chua xót hiện lên trên khuôn mặt đẹp như cánh hoa mới nở ban mai, nàng tiếp:

– Ngươi có biết món bảo vật Nhiếp Hồn Hương của Thiên Quỷ Giáo không?

– Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương!

Trên gương mặt tươi cười của Y Mộng Lăng thoáng hiện vẻ biến động kỳ dị.

Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương là một tuyệt vật của Thiên Quỷ Giáo, một khi phóng ra cả một vùng mây dậm không khí đều bị mờ mờ bởi chất hương nhiếp hồn.

Người hít phải thần hồn sẽ bị điên đảo hoàn toàn mất tri giác, trở thành con người si ngốc.

Hơn mười năm trước, Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà Bà đã một lần phóng ra làm chấn nhiếp quần hào tam sơn ngũ nhạc, đến nay nghe đến vẫn còn khiếp hãi.

Y Mộng Lăng không ngờ rằng món độc vật tuyệt độc ấy hôm nay lại sắp sửa được thi dụng đối với chàng.

Chỉ thấy Thúc Gia Ngọc khẽ hừ một tiếng lẩm bẩm như đang nói với mình:

– Trên đời có ai muốn võ công khổ luyện của mình nhất đán bị phế hết và có ai muốn hy sinh tính mạng của mình một cách vô lý không?

Vừa nói nét tươi cười chua xót trên môi nàng dần dần mất đi, thay thế vào đấy là một vẻ lạnh lùng, nàng nói tiếp:

– Trừ trường hợp bất đắc dĩ phải không Mộng Lăng công tử?

Dứt lời nàng khẽ giữ móng tay áo lấy ra hai cây cờ nhỏ phất nhẹ một cái khẽ quát:

– Sửa soạn mở hộp!

Hai lá cờ nhỏ màu bạc từ từ giơ lên, Thanh Thanh và Tiểu Tiểu đều dặt một bàn tay lên nắp hộp.

Giữa lúc đó Y Mộng Lăng thình lình quát một tiếng lớn: “Khoan!” đoạn chàng nhường mày nhún vai nói tiếp:

– Dù làm được như vậy liệu tính mạng của cô nương có bảo toàn được chăng?

Thúc Gia Ngọc cũng nường mày đáp:

– Dù có chết bổn cô nương cũng vui lòng.

– Nhưng tại hạ có thể bằng lòng để cho cô nương chết được không?...

Tới đây nét tươi cười trên mặt chàng không ngớt lay động, giọng êm nhẹ đầy vẻ cảm khái:

– Cô nương nên nhớ cô nương đâu có chết một mình.

Đúng vậy, Thúc Gia Ngọc không thể chết một mình mà còn mang theo cái bào thai trong bụng nàng nữa.

Ánh quang khác lạ lay động trong cặp mắt sắc lạnh của Thúc Gia Ngọc, nàng chăm chăm nhìn gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng một lúc lâu, rồi thình lình nàng ngửa cổ cất tiếng cười dài khanh khách. Nàng cười ngả nghiêng, ngật nghẹo với một âm điệu mê người!...

Y Mộng Lăng lắc đầu giọng pha vẻ phẫn nộ:

– Cô nương cười cái gì thế?

– Chẳng có gì cả. Ta hỏi hiện tại nhà ngươi có thể cứu được ta chăng?

– Đương nhiên là cứu được...

– Viễn vông lắm! Hiện tại có bao nhiêu người trong Tổng đàn Thiên Quỷ giáo chờ ta đem nhà ngươi về để lãnh án tử hình. Nhà ngươi tưởng rằng có thể đem cái chết của nhà ngươi để đổi cứu lấy mạng ta được chăng?

– Chẳng cần phải làm đến thế!

Y Mộng Lăng khẽ nhún vai nói tiếp:

– Gia Ngọc, em có còn nhớ em đã từng phóng loại Kim Ty Độc Cổ vào cơ thể anh phải không?

– Phải! Giọng Thúc Gia Ngọc đầy vẻ cảm khái:

– Như vậy tức là nhà ngươi chỉ còn mạng sống chưa đầy một trăm ngày nữa rồi sẽ bị Kim Ty Độc Cổ hút hết tinh huyết mà chết phải không?

Ngưng một chút nàng tiếp:

– Nhưng mà ngươi đừng lo, trước khi phế hết võ công nhà ngươi, ta sẽ trừ luôn cả chất độc cổ ấy một thể!

– Chẳng cần, vì chất Kim Ty Độc Cổ trong cơ thể tại hạ đã được tại hạ tiêu trừ hết sạch rồi...

– À! Thì ra ngươi đã...

– Bởi vậy tại hạ mới nói có thể cứu được cô nương!

Thúc Gia Ngọc khẽ chớp mắt nhè nhẹ lắc đầu:

– Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cừ Bà Bà đã dùng tinh huyết của mẹ để bồi dưỡng được ba loại độc cổ tuyệt độc, chỉ có bản thân của mẹ mới có thể giải chớ không ai có thể biết được. Ngay bốn cô nương đã theo mẹ hơn mười năm nay mà cũng đành thúc thủ thì nhà người...

Y Mộng Lăng vội ngắt lời nàng:

– Vậy cô nương có biết món bảo vật Uất Kim Hương Điếu không?

– Uất Kim Hương Điếu!

Trong giọng nói nhẹ của nàng pha lẫn vẻ kinh dị:

– Đó chỉ là một món Huyết Châu Hồn thể bảo trân truyền thuyết chớ làm gì có thực!

Y Mộng Lăng khẽ lắc đầu không nói gì, chàng từ từ cho tay vào bọc lấy chiếc hộp ngọc của Phi Long Thần Dao đưa tặng, mở nắp lấy ra một con chim nhỏ bằng ngón tay, cái bước đến bên cạnh Thúc Gia Ngọc, khẽ cầm tay nàng nói:

– Gia Ngọc, hãy cho anh biết em bị phóng độc cổ vào cơ thể bằng đường nào để anh giải trị.

Nét tươi cười mê hoặc êm nhẹ của chàng khiến người nghe có cảm giác vô cùng thân thiết chân thành.

Cặp mắt Thúc Gia Ngọc phóng ra hai đạo quang mang khác dị, giọng nói dờ dãn:

– Em!...

Giọng nói êm dịu của Y Mộng Lăng lại tiếp theo:

– Hãy cho anh biết đi! Hãy nghe lời anh Gia Ngọc!

Cặp môi mọng đỏ Thúc Gia Ngọc mấp máy rung động một lát mới ngập ngừng lên tiếng:

– Y Mộng Lăng, loại độc cổ do Quỷ Cừ Bà Bà đã dùng tinh huyết bản thân của mẹ để bồi dưỡng thì bất cứ phát sinh điều gì ở đâu mẹ ta cũng lập tức có cảm ứng tim huyết sôi trào...

– Mặc kệ mẹ! Hãy giải trừ chất độc cổ trong cơ thể em cho hết đã rồi sẽ tính.

Thúc Gia Ngọc buông tiếng thở dài:

– Dù nhà người có giải trừ độc cổ cho ta thì Quỷ Cừ Bà Bà cũng chẳng bao giờ buông tha ta, mà chính ta cũng không bao giờ bãi bỏ ý định phế trừ võ công của nhà người.

– Ô! Đấy lại là một chuyện khác!...

Vừa nói chàng vừa thản nhiên nhún vai hầu như trước mắt chàng lúc này chỉ có Thúc Gia Ngọc và việc giải trừ chất độc cho nàng là cần, còn chẳng có việc gì khác đáng kể nữa.

Thúc Gia Ngọc đành lẳng lẳng buông tiếng thở dài, nói rõ nơi bị Quỷ Cừu Bà Bà phóng độc cổ vào cơ thể.

Y Mộng Lăng lập tức tỏ vẻ vô cùng thân thiết mở nắp hộp ngọc lấy bảo vật Uất Kim Hương Điều để giải độc cổ cho nàng.

Chỉ một lát sau, từng bầy độc cổ lúc nhúc như bầy kiến được chất hương kỳ dị hấp dẫn ra ngoài cơ thể. Dưới ánh nắng trông bầy độc cổ như những vệt máu tươi.

Giữa lúc đó, Tiểu Vân Tước Nhi từ ban nãy vẫn đứng lẳng với nét mặt trầm lạnh cất tiếng:

– Anh Mộng Lăng, phải từ trước đến nay, làm việc gì anh cũng thẳng thắn gánh trách nhiệm hay không?

– Phải!

Y Mộng Lăng đáp giọng có vẻ ngạc nhiên. Chàng ngược mắt nhìn Tiểu Vân Tước Nhi, chỉ thấy nét mặt nàng lộ vẻ khích động biểu lộ tâm trạng vô cùng phức tạp. Cặp mắt nàng đã long lanh ngấn lệ.

Một lúc lâu, nàng nói nghẹn ngào:

– Vậy thì từ nay anh hãy ráng đối đãi với cô ấy cho tử tế.

Hai tiếng “Cô ấy” Tiểu Vân Tước Nhi nói đây đương nhiên là Thúc Gia Ngọc.

Nét tươi cười trên mặt Y Mộng Lăng bỗng tắt lịm nhưng chàng vẫn cất tiếng êm nhẹ:

– Tiểu Vân Tước Nhi có phải em...

Tới đây chàng tỏ vẻ vô cùng khích động nói tiếp:

– Em nên nhớ người yêu chân chính của anh vẫn là em!

– Phải!... Nhưng tình thế nay đã khác rồi, anh không thể buông trôi trách nhiệm của anh được nữa. Anh nên đem tình yêu đối với em dồn sang cho cô ấy mới phải lẽ!...

Giọng nói của nàng tỏ ra vô cùng sầu khổ và hai hàng lệ đã chảy dài xuống má.

Y Mộng Lăng bất giác rung động tâm thần. Cả Thúc Gia Ngọc cũng bất giác rung động tâm thần.

Đây quả là một tâm tình vô cùng vĩ đại, vô cùng cảm động.

Nhưng ai có hiểu được nỗi lòng đau khổ của Tiểu Vân Tước Nhi, trước khi có quyết định này, nàng đã chịu đựng một sự mâu thuẫn dày vò đến mức nào chẳng?

Tình yêu của nàng đối với Y Mộng Lăng vô cùng sâu đậm, mà đến nay nàng phải có quyết định như vậy quả là có sức chịu đựng ghê gớm.

Thực ra nàng không đến đời phải làm như thế. Nhưng Thúc Gia Ngọc đã mang thai với Y Mộng Lăng, bây giờ có nàng, cô ta sẽ ra sao?

Đổi địa vị nàng là Thúc Gia Ngọc thì nàng sẽ quyết định ra sao?

Thế thường đàn bà con gái vốn là những người giàu tình cảm, nên Tiểu Vân Tước Nhi đưa tay gạt lệ chuyển sang Thúc Gia Ngọc, giọng chân thành cảm động:

– Chị Gia Ngọc, em tin rằng chị biết rõ em yêu chàng như thế nào chứ. Bây giờ em giao chàng cho chị, mong chị thương yêu và đừng phụ bạc chàng!...

Quả thật những lời nói cảm động yêu thương, ai mà ngờ được một cô gái yếu đuối có được cái dũng khí ghê gớm như thế.

Lời nói vừa dứt, nàng không đợi Y Mộng Lăng và Thúc Gia Ngọc trả lời đã lao mình chạy đi như bay.

– Tiểu Vân Tước...

– Em...

Cả Y Mộng Lăng và Thúc Gia Ngọc cùng lên tiếng một lượt và cùng lắc mình định đuổi theo nhưng cả hai lại không ai cất bước, chỉ biết thờ người ngó theo bóng dáng Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ khuất dần... Rồi cùng đưa tay gạt lệ.

Một lát sau, Thúc Gia Ngọc mới quay lại nhìn Y Mộng Lăng đang đứng thần thờ. Trong ánh mắt nàng hiện vẻ thương cảm ái ngại!...

Nét mặt Y Mộng Lăng vẫn giữ vẻ tươi cười thần bí nhưng trong thâm tâm chàng vô cùng bi thống. Trong hoàn cảnh này ai mà không đau lòng nhưng điểm đặc biệt của chàng là đã dùng cái vẻ tươi cười thần bí cố hữu bên ngoài để che giấu được cái vẻ bi thương bên trong. Chàng cũng nhìn lại Thúc Gia Ngọc rồi nhướng mày nhún vai một thái độ hết sức thản nhiên như chẳng có việc gì xảy ra.

Sau một lúc trầm mặc, mùi thơm đặc dị từ mỏ con Uất Kim Hương Điểu nhả ra đã hút hết hoàn toàn chất độc cổ trong cơ thể Thúc Gia Ngọc, Y Mộng Lăng buông tiếng thở dài nhẹ nhõm:

– Gia Ngọc, bây giờ em có thể hoàn toàn vô sự rồi đó.

Thúc Gia Ngọc khẽ nhếch môi cười:

– Anh nên nhớ kỹ lời tôi nói ban nãy!

– Cô nương cũng nên nhớ kỹ lời tôi đã hỏi đáp cô nương ban nãy!

Cặp mắt Thúc Gia Ngọc đột nhiên sáng lên một cách kỳ dị rồi như dán chặt vào khuôn mặt đẹp trai thần bí của Y Mộng Lăng hơi xẵng giọng:

– Cái gì tôi đã nói là tôi có thể làm được!

Y Mộng Lăng cũng thản nhiên nhún vai:

– Đúng vậy, từ trước đến nay tại hạ cũng chưa có việc gì nói ra mà không làm được!

Quả thật hai kẻ đồng cân đồng lượng. Thúc Gia Ngọc cương quyết bao nhiêu

thì Y Mộng Lăng cũng tự tin bấy nhiêu. Một cặp thiếu niên nam nữ, đấng thì vì mối quan hệ, đấng thì sự mâu thuẫn cảm tình đặc biệt mà đứng vào thế chống đối nhau đến cùng.

Thúc Gia Ngọc không muốn Y Mộng Lăng theo sát hại cha nàng là Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc, nàng muốn phế trừ võ công của chàng.

Nhưng liệu Y Mộng Lăng có để cho nàng được như nguyện chăng?

Chàng đã ngấm ngấm đề khí ngưng thần chuẩn bị nếu Thúc Gia Ngọc thả Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương là chàng lập tức khống chế nàng ngay.

Ngoài mặt cả hai đều tỏ ra hết sức bình tĩnh nhưng bên trong là một nguy cơ ngấm ngấm chỉ chờ nổ tung.

Rồi như mềm lòng trước sự khích động mâu thuẫn thống khổ, Thúc Gia Ngọc buông tiếng thở dài não nuột.

– Bất luận ra sao em cũng không thể trở về Thiên Quỷ Giáo Tổng đàn được nữa. Bây giờ chúng ta phải làm cách nào rời khỏi đây đã rồi sẽ nói, em e rằng Quỷ Cưu Bà Bà cũng sắp tới nơi rồi.

– Hắc! Thật không ai có thể ngờ tiếng nói của Thúc Gia Ngọc vừa dứt thì một tiếng cười lạnh lẽo chát chúa như xé rách màng tai vang động trong không khí, tiếp theo giọng nói hần học:

– Con quỷ cái chết bầm kia giỏi thật, định chạy hẩn, khó lắm các con ơi!...

Giọng nói the thé như sói tru quỷ khóc, bất cứ một ai chỉ nghe qua một lượt chẳng bao giờ quên được.

Quả nhiên con người hiện đang làm bay hồn võ mặt khắp giang hồ võ lâm hắc bạch lưỡng đạo Quỷ Cưu Bà Bà đã đến.

Nhưng những bóng người xuất hiện trước mặt hai người lại là Liễu Liễu thân tăng, Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân. Ngoài ra còn có Thiên Quỷ Tổng giám Bát Tý Phi Hồ Đinh Lôi Chấn, Hoàng Đường trưởng lão Sư Tử Hống Hồn Khu Trúc. Còn nhiều Thiên Quỷ giáo cao thủ nữa.

Gương mặt tươi cười thần bí Y Mộng Lăng đột nhiên chấn động.

Gương mặt kiều diễm như hoa của Thúc Gia Ngọc cũng trong giây thoáng trở nên tái nhợt. Hai ả a hoàn của Thúc Gia Ngọc lại càng hoảng sợ hơn.

Các nhân vật trọng yếu Thiên Quỷ giáo trong lúc này hầu như đều tập trung hết tại đây. Mà Thiên Quỷ giáo hoàng đã chính thức lộ diện với khí thế này thì đủ rõ Quỷ Cưu Bà Bà đã tức giận đến cực độ và quyết tâm đưa hai người đến chỗ chết mới thôi.

Chết! Thật ra chẳng đáng sợ nhưng dưới con mắt của Thúc Gia Ngọc nhìn khí thế dàn sắp của Quỷ Cưu Bà Bà thì nàng đã ý thức được rằng cái chết của nàng với Y Mộng Lăng phải thảm lệ phi thường.

Trong khi đó thì Y Mộng Lăng thâm lấy làm lạ không hiểu tại sao một vị thần tăng của Thiếu Lâm phái, đã từng lãnh đạo giang hồ năm xưa lại... Chẳng lẽ Liễu Liễu thần tăng cũng là người của Thiên Quỷ Giáo?

Giữa lúc ấy một tiếng gào lớn như sấm nổ làm rung động thâm thân mọi người tại tràng.

Tiếng rống này được thoát ra từ cử miệng Thiên Quỷ Giáo Hoàng Đường trưởng lão Sư Tử Hống Hồn Khứ Trúc. Với môn nội gia tuyệt học “Sư Tử Hống” kỳ dị bất giác đã làm Y Mộng Lăng phải giật mình kinh hoảng nếu không phản ứng mau lẹ kịp thời vận động nội công giữ vững tâm mạch thì không rõ hậu quả sẽ ra sao? Do đó đủ rõ nhân tài Thiên Quỷ giáo quả nhiên không thể chẳng coi thường.

Tiếng rống của Sư Tử Hống Hồn Khứ Trúc vừa dứt, tiếp theo là ba tiếng nổ “Bùng, bùng bùng”, ba vầng kim quang tỏa ra muôn ngàn ánh sáng xanh đỏ rực rỡ, tạo thành quang cảnh hết sức kỳ dị đẹp mắt.

Theo sau đó là những tiếng hò hét từ xa đưa lại:

– Giáo Hoàng giá đến!...

– Giáo Hoàng giá đến!...

Tiếng hô lan truyền vang động cả một vùng rừng núi thâm u.

Trong vầng kim quang muôn ngàn tia sáng xanh đỏ bay tỏa đầy trời bỗng hiện ra một cây cờ thêu bốn chữ bằng vàng “Thiên Quỷ Giáo Hoàng” cắm ngay giữa tràng.

Thế rồi bỗng nhiên những tia sáng kim quang chói mắt như bị một áp lực gì xung tán, một vầng bóng đen to lớn từ lưng chừng không trung rớt xuống chẳng một tiếng động nhẹ.

Đây là một chiếc kiệu lớn sơn đen có mười người khiêng!...

Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cư Bà Bà ngồi chễm chệ dựa lưng trên một chiếc ghế bọc da thú đặt trên kiệu. Đứng sau lưng mũ là bốn thiếu nữ người Mèo có vóc dáng thân hình rất yếu điệu nhưng chỉ có một mảnh da thú nhỏ che kín hạ bộ, còn toàn thân trần như nhộng.

Thiên Quỷ Giáo Hoàng xuất hiện với một khí thế thật kinh hồn hãi dị, khiến toàn tràng bỗng trở nên im lặng phăng phắc như chìm trong không khí bàng hoàng ngộp thở!

Thiên Quỷ Giáo Hoàng ngồi trên kiệu, từ từ đứng dậy, cái mũi nhọn như mỏ cú vọ hếch lên hít hít, cặp mắt nhỏ ti hí bằng hạt đậu, tia ra hai đạo nhõn quang xanh lè rọi vào mặt Y Mộng Lăng.

Ma Điện Công Tử Y Mộng Lăng cũng đối lại bằng thái độ nhún vai, ngửa cổ...